

Některým lidem Ježíš Kristus nedá spát. Stále se snaží vyvrátit skutečnosti Ježíšova života, na kterých křesťané staví svou víru. V různých časopisech se množí články, které podkopávají biblické pravdy a zpochybňují Ježíšovo božství. Popírají jak jeho smrt na kříži, tak i zázračné vzkříšení. Tvrdí, že Ježíš na kříži nezemřel, ale v důsledku vyčerpání ztratil pouze vědomí, nebo že dostal drogu, která jeho tělo uvedla do takového stavu, že vypadal, jako kdyby zemřel. Později se díky chladnému a vlhkému vzduchu v hrobce znovu probudil a odešel neznámo kam.

Podle evangelií začalo Ježíšovo utrpení po poslední večeři s učedníky. Odešel s nimi na Olivovou horu a tam se celou noc modlil. Prožíval značný psychický stres, protože věděl, jak velké utrpení ho čeká. Začal potit krev, což je lékařům známý stav, kdy vlivem velkého stresu dochází k drobnému krvácení do potních žláz. Pot je pak zabarven krví.

O římském bičování je známo, že vojáci používali biče z kožených řemínků, do nichž byly vpleteny kovové kuličky a ostré kousky kostí. Kuličky způsobovaly modřiny a zhmožděny, které se při dalších úderech roztrhly, ostré kosti přivodily tržné rány. Záda byla tak rozbitá, že se občas obnažila i páteř. Lékaři, kteří studovali římské tresty, uvádějí, že se při pokračujícím bičování kosterní svalstvo potrhalo a objevily se roztřepené proužky krvácejícího masa. Víme, že mnozí lidé zemřeli po takovém bičování ještě dříve, než mohli být ukřižováni.

Na popravišti Ježíše položili na zem a roztažené ruce mu přibili k trámu. Hřeb pronikl rukama v místě, kde se nachází mediální nerv. Je to největší nerv, který vede do ruky. Bolest byla krutá, nepopsatelná. Museli pro ni vytvořit nový výraz *excruciatio* (z kříže). Pak mu dalším hřebem přibili nohy. Opět rozdrtili nerv v jeho nohách, což způsobilo další mučivou bolest.

Ukřižování je zdoluhavým umíráním v ukrutných bolestech v důsledku nedostatku kyslíku. Způsobuje ho skutečnost, že tah hmotnosti těla na svaly a bránici dostane hrudní koš do nádechové polohy. Chce-li člověk vydechnout, musí se vzepřít na nohou, aby na okamžik uvolnil napětí svalů. Když se mu podaří vydechnout, může se na okamžik uvolnit a znovu nadechnout. Pro další výdech se musí opět vysunout nahoru, přičemž si odírá zbičovaná záda o hrubé dřevo kříže. To pokračuje tak dlouho, dokud oběť nezeslábně natolik, že se již nedokáže vzepřít a znovu vydechnout.

U Ježíše můžeme s jistotou říct, že ještě před smrtí způsobil hypovolemický šok trvalé zrychlení srdečního tepu, které urychlilo selhání srdce. Jak ve svém evangeliu popsal očitý svědek Jan, byl Ježíš ve chvíli, kdy římský voják propíchl kopím jeho pravý bok, nepochybně mrtev.

Příběh Ježíše Krista jeho smrtí nekončí. Třetího dne vstává z mrtvých, jak to dosvědčilo několik stovek lidí. Apoštol Pavel napsal dopis Korintským, ve kterém potvrzuje, že on sám se osobně setkal se vzkříšeným Kristem. „*Kristus se ukázal Petrovi, potom dvanácti. Poté se ukázal více než pěti stům bratrů najednou... Pak se ukázal Jakubovi, potom všem apoštolům. Naposledy ze všech se ukázal i mně.*”

A právě svědectví o zmrtvýchvstání Ježíše Krista změnilo svět. To byl a je základ křesťanství. Ne nějaké náboženství, učení, nebo morální zásady, ale křesťanství, založené na svědectví lidí, kteří se se vzkříšeným Kristem setkali. Ti, kteří tomuto jednoduchému, ač neslýchanému svědectví uvěřili, byli ochotni položit i svůj život. Zakusili totiž vysvobození ze svých hříchů a získali naději věčného života s Bohem. Tuto příležitost máme i my. Jen nesmíme otálet, abychom ji nepromeškali.

„Vždyť víme, že ten, kdo vzkřísil Pána Ježíše, také nás s Ježíšem vzkřísí a postaví před svou tvář...”

(Bible, 2.Korintským 4,14)